

Arrest

nr. 193 804 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X op 6 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2007 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Verzoekers beschikken over een verblijfsvergunning afgeleverd door de Duitse autoriteiten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft om overname verzocht en de Duitse overheid stemde in op respectievelijk 20 februari 2008 en 17 maart

2008. Op 6 mei 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 16 230 van 23 september 2008 het beroep verwerpt.

Op 23 juni 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 8 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-overwegingneming van de aanvraag.

Op 13 november 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 februari 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 23 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 30 januari 2012 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 januari 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is op 6 maart 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 15 mei 2013 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 25 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 14 januari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2013 werd ingediend door :

*N., E. (R.R.: ...)
geboren te Mitrovica op (...)1989*

*J., Z. (R.R.: ...)
Geboren te Gnjilane op (...)1989*

Wettelijke vertegenwoordigers van:

*N., A. geboren op (...)2007
N., A. V. geboren op (...)2008
N., E. geboren op (...)2010
N., E. geboren op (...)2011*

*nationaliteit: Servië
adres: (...) 2020 ANTWERPEN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 05.12.2007 asiel aan in België. Aangezien Mr. J. als minderjarige samen met zijn ouders in Duitsland asiel heeft aangevraagd op 14.06.2004 en aangezien Mvr. N. in het bezit was

van een verblijfsvergunning *Duldung* afgeleverd door de Duitse autoriteiten, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Duitsland. De Duitse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 17.03.2008 voor Mr. J. en op 20.02.2008 voor Mvr. N.. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.05.2008 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen verkozen echter niet terug te keren naar Duitsland om hun problemen daar uit te leggen en te laten onderzoeken. Het is dan ook betrokkenes persoonlijke keuze geweest om in België te blijven en hun problemen niet te laten onderzoeken.

Betrokkenen halen hun origine aan als basis van hun problemen: meneer zou Roma zijn, mevrouw zou Ashkali zijn. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen hun beweringen te staven. De loutere vermelding wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen verder naar een arrest dd 11.10.2011 van het Hoog Gerechtshof van Ierland met betrekking tot het asiëldossier van een jongen van Ashkali origine. In dit arrest wordt verwezen naar de Ierse grondwet (waarbij betrokkenen verwijzen naar art 22bis en 24 van de Belgische Grondwet) en naar art 2 van het EVRM, art 14 van het Handvest der Grondrechten van de EU en naar art 28 van het Kinderrechtenverdrag. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de motieven tot asiel en subsidiaire bescherming niet behandeld worden in de aanvraag 9bis. Betrokkenen hebben zelf gekozen om niet naar Duitsland te vertrekken om daar hun problemen te laten onderzoeken door de bevoegde instanties. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun situatie gelijkaardig is aan de situatie van het asiëldossier van de jongen van Ashkali origine, behandeld door het Hoog Gerechtshof van Ierland. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding dat mevrouw Ashkali is en daardoor gediscrimineerd zal worden, volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar art 22bis en art 24 van de Belgische Grondwet betreft; betrokkenen tonen niet aan dat deze artikels geschonden zouden worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere verwijzing volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asiëlprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten.

Ook de vermelding van art 14 van het Europees Handvest (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden. Betrokkenen hebben er immers zelf voor gekozen illegaal in België te blijven. Het recht op onderwijs werd echter niet geschonden gezien hun kinderen in België verder naar school gingen. Betrokkenen tonen verder niet aan dat er een schending zou zijn van dit artikel. Het loutere vermelden van dit artikel volstaat bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid.

De loutere vermelding van art 2 EVRM (recht op leven) vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat deze rechten geschonden zouden worden.

Betrokkenen halen aan dat zij als gemengd koppel (mevrouw zou moslim zijn en meneer zou christelijk-orthodox zijn) geen contacten meer zouden hebben met de familie van mevrouw. Betrokkenen halen echter niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waarom de aanvraag niet kan ingediend worden in het land van herkomst. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkenen verwijzen wel naar de toestand van het onderwijssysteem in Servië via het Serbia 2012 Progress Report van de E.C., het Country Reports on Human Rights Practices for 2012, het ERRC Report on Serbia van 2010, 2011 en 2012, het ERRC Parallel Report Concerning Serbia, waarbij verwezen wordt naar de scolaire toestand van Roma-mensen in Servië; er dient echter

opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat zij van Roma origine zijn. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. Verder dient opgemerkt te worden, wat betreft de scholing van de kinderen, dat deze scholing geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook dient opgemerkt te worden dat enkel het oudste kind van betrokkenen, namelijk Anastasia schoolplichtig is, gezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State dd 11.03.2003, nr 116.916).

De overige aangehaalde problemen (permanente discriminatie, anti-roma geweld, discriminatoire behandeling van Roma aan de grenzen bij binnenkomst en doorgang) kunnen ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid gezien betrokkenen dit niet aantonen. Ook tonen zij niet aan dat zij Roma zijn. Het is aan betrokkenen hun beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat de familie van Mr. J. in België verblijft; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen.

Het feit dat het huis van de familie J. in Kosovo in brand is gestoken, vormt ook geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen immers via de Internationale Organisatie voor Migratie terug keren naar Servië. Deze organisatie beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen behuizing zouden hebben (waarbij verwezen wordt naar het rapport van de US Department of State 2012, pag 26) niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen (betrokkenen halen hun integratie-inspanningen aan, hebben een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, leggen een contract en een attest inburgering voor alsook een niveaubepaling Nederlands, een doorverwijzing Nederlandse les en een inschrijving Huis van het Nederlands) behoren tot de grondigheid en worden in deze fase niet behandeld.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 augustus 2017 stukken over waaruit blijkt dat eerste verzoeker over een F-kaart beschikt geldig tot 17 mei 2022.

De Raad dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De raadvrouw bevestigt ter terechtzitting dat eerste verzoeker over een F-kaart beschikt maar wijst er tevens op dat tweede verzoekster en de kinderen niet over een F-kaart beschikken. De raadvrouw bevestigt vervolgens dat eerste verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, doch wel tweede verzoekster en de kinderen, te meer nu haar/hun partner/vader van de kinderen wél over een legaal verblijf beschikt. De Raad volgt de raadvrouw waar hij stelt dat tweede

verzoekster en de kinderen nog een belang hebben bij het beroep. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan daarentegen eerste verzoeker niet tot enig voordeel strekken, in zoverre hij handelt in eigen naam.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk in de mate dat de bestreden beslissing gericht is tot eerste verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de synthesesamenvatting voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/11, § 1, § 2 en § 3 van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Middel: Schending van art. 74/11§1, §2 en §3 Vreemdelingenwet, gekoppeld aan de schending van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en het artikel 41 Handvest Grondrechten E.U.

In een eerste onderdeel hebben verzoekers het volgende geargumenteed, zoals hierna wordt samengevat:

1. Eerste onderdeel:

Vooreerst valt de schending op van de zorgvuldigheidsplicht bij de beoordeling van de aanvraag van art. 9bis en tevens het gebrek aan afdoende en pertinente motivering.

Minstens 3 keer wordt in de bestreden beslissing voorgehouden dat niet aangetoond wordt wat beweerd werd in het verzoekschrift: “eerste verzoeker is Roma, tweede verzoekster Ashkali”

Zie:

- *“meneer zou Roma zijn, mevrouw zou Ashkali zijn. Betrokkenen tonen dit echter niet aan..”*
- *“...waarbij verwezen wordt naar de scolaire toestand van Roma-mensen in Servië; er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat zij van Roma origine zijn.”*
- *“Ook tonen zij niet aan dat zij Roma zijn.”*

Deze beweringen zijn strijdig met de inhoud van zowel het verzoekschrift annex geïnventariseerd stukkenbundel als met het administratief dossier zelf.

°Vooreerst blijkt uit stuk 2.4 van de voorgelegde bewijsstukken een attest dd. 23/04/2013, opgesteld door het ‘Centrum voor Integratie en Cultuur van Roma’s uit Kosovo en Metohija in Servië en Montenegro’.

Dit Centrum is gevestigd te Obrenovac en behartigt de belangen van Roma afkomstig uit voornamelijk Kosovo in Servië en Montenegro.

°Bovendien zijn er in het verleden, ter gelegenheid van de vorige regularisatie-aanvraag meer dan voldoende bewijsstukken voorgelegd m.b.t. hun afkomst:

- *Stuk 3: verklaring vzw Romano Dzuvdipe dd. 28/01/2008 waarbij de voorzitter bevestigt “dat deze koppel van Roma origine is en ze zijn afkomstig uit Kosovo”*
- *Stuk 4: brief van advocaat M. dd. 23/06/2008 met in bijlage een regularisatieverzoek waarin o.m. het volgende wordt gesteld: “Tenslotte, in bijlage kopij van de Roma kaart van verzoekers, afgeleverd door de democratische Roma partij te Gnjilane...” en in bijlage werden dan ook de 2 lidmaatschapskaarten voorgelegd van zowel eerste als tweede verzoeker;*
- *Stuk 5: Er zijn 2 attesten op beider naam opgesteld op 13/09/2007 door het bovenvermelde Centrum voor Integratie en Cultuur van Roma in Kosovo;*

Voor zover verweerster nog twijfels zou gehad hebben over hun Roma-afkomst, dan had – bij de voorbereiding en evaluatie van het regularisatieverzoek – een eenvoudige consultatie van de voordien ingediende verzoeken kunnen volstaan om deze afkomst niet meer in vraag te stellen!
Dit is echter niet gebeurd.

Samenvatting:

De bewering – tot 3 maal toe herhaald – van verweerder dat niet voldoende aangetoond werd dat verzoekers respectievelijk een Roma en een Ashkali afkomst hebben, strookt niet met de inhoud van het initiële verzoekschrift en de daaraan gevoegde bewijsstukken (onder meer stuk 2.4, zijnde het attest dd. 23/04/2013), noch met de in het verleden voorgelegde bewijsstukken (zie onder meer stukken 3 t/m 5 - stuk 4 houdt een brief met verzoek om machtiging tot verblijf in van de vorige raadsman dd. 23/06/2008 met in bijlage 2 ROMA - Ilidmaatschapskaarten van verzoekers).

Aan verweerder wordt verweten dat blijkbaar niet eens een consultatie werd gedaan in het kader van het onderzoek van de aanvraag, van de voorheen ingediende verzoekschriften tot regularisatie.

Nota met opmerkingen:

Verweerder houdt voor dat het onvoldoende bewijs van de beweerde afkomst “afdoende blijkt uit de inhoud van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging, alsook uit de stukken van het administratief dossier” en bovendien, de loutere bewering dat verzoekers omwille van hun Roma/Ashkali origine problemen zouden gehad hebben volstaat natuurlijk niet.

Anderzijds wordt in de nota gesteld dat wel degelijk werd gemotiveerd “nopens de hypothese dat de afkomst van de verzoekende partij zou kunnen worden aangenomen” (met verwijzing naar een rapport over de scolaire toestand van Roma in Servië).

Voor wat betreft de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging stelt verweerster dat hieruit niet blijkt dat hun afkomst “op onomstootbare wijze” zou zijn aangetoond.

Repliek:

Bovenstaande redenering van verweerder bevestigt de dubbelzinnigheid van haar gemotiveerde weigering.

De motivering van verweerster is dubbelzinnig want:

- Aan de éne kant wordt telkens aangevoerd dat afkomst of origine niet bewezen zijn, reden waarom niet onderzocht moet worden welke de toestand van Roma-mensen in Servië is op het vlak van scholing en educatie noch op het vlak van discriminatoire behandeling en anti-Romageweld;
- Anderzijds argumenteert verweerder in haar nota dat ook de hypothese van de juistheid van de beweerde afkomst onderzocht werd.

Op dit laatste punt klopt het argument alvast niet: in de beslissing op pag. 2 alinea 7 wordt inderdaad verwezen naar de door verzoekers geciteerde rapporten waarna verweerster echter onmiddellijk letterlijk zegt:

“er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat zij van Roma origine zijn”

Het is dus pertinent onjuist dat de scolaire toestand van Roma in Servië onderzocht zou zijn!

Verweerder verwijst wel naar “de stukken van het administratief dossier...in het kader van de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging” doch stelt op zeer summiere wijze en duidelijk zonder concreet onderzoek van de eerdere verblijfsaanvragen dat hieruit niet op onomstootbare wijze de afkomst blijkt.

Het feit dat verweerder inderdaad niet dieper ingaat op de inhoud van de vroegere verblijfsaanvragen, terwijl die toch duidelijk in het administratief dossier aanwezig zijn, doet inderdaad vragen rijzen over de zorgvuldigheid van de weigering.

Tweede onderdeel:

In het verzoekschrift werd het tweede onderdeel als volgt gemotiveerd:

Door bovenvermelde onzorgvuldigheid zijn de door verzoekers ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden eigenlijk grotendeels niet beoordeeld of verkeerd belicht, alhoewel deze uitvoerig werden beschreven in het verzoekschrift, als volgt:

“ a.

Ondanks hun lang en ononderbroken verblijf in België vanaf 05/12/2007, hetzij 5 jaar en 5 maanden, heeft nog geen enkele Belgische overheid een beoordeling gedaan of willen doen van de motieven om asiel te vragen, dan wel subsidiaire bescherming.

Bij beslissing dd. 06/05/2008 (bijlage 26 quater) heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich onbevoegd verklaard omdat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Indien verzoekers een nieuwe aanvraag zouden indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dan zullen zij ongetwijfeld opnieuw stoten op toepassing van de Dublin II-verordening.

b.

Op datzelfde moment werd in die bijlage 26 quater vermeld dat zij als nationaliteit hebben: Servië.

Kosovo had zich op dat moment nog niet onafhankelijk verklaard, laat staan dat een aantal Europese landen deze onafhankelijkheidsverklaring al zouden aanvaard hebben.

Deze toestand is ondertussen gewijzigd: Kosovo heeft zich onafhankelijk verklaard en België heeft deze onafhankelijkheid formeel aanvaard.

Verzoekers hebben zich echter gewend tot de Servische ambassade in Brussel, die aan hen beiden uiteindelijk een reispaspoort heeft verstrekt.

Ze worden derhalve hic et nunc als Serviër beschouwd. Mogelijks heeft het christelijk-orthodox zijn van de familie J. hierin ook een rol gespeeld?

c.

Vermits België zich niet beschouwt als het bevoegde en verantwoordelijke asieland kunnen verzoekers niet anders dan via de aanvraag art. 9bis Vreemdelingenwet hun motieven tot asiel dan wel subsidiaire bescherming toelichten.

Het Hoog Gerechtshof of High Court van Ierland heeft op 11/10/2011 een belangrijk arrest gevelde, in het asioldossier van een jongen van origine behorend tot de Ashkaligroep, komend uit de grensstreek Servië – Kosovo – Macedonië, doch van Servische nationaliteit, echter geboren in Ierland in het jaar 2006. Zijn ouders waren geboren in Preshevo.

Het Hof overwoog onder meer het volgende, onder volgende nrs:

“ 4. Op grond van rapporten van het U.N. Committee on the Rights of the Child, het rapport Serbia 2008 Progress Report en het 2008 U.S. State Department Report, aanvaardde het Hof dat er een wijd verspreide discriminatie van Roma en Ashkali bestond in Servië, zo onder meer voor wat betreft de mogelijkheid van scholarisering van hun kinderen.

“ 9. Het concept ‘vervolging’ werd geanalyseerd op grond van rechtspraak, maar ook met verwijzing naar de Kwalificatierichtlijn, meer bepaald art. 9.1.

“ Daar waar het bestaan van discriminatie niet in betwisting was, was de vraag derhalve welke de graad van discriminatie was in Servië:

“17. Before analysing the Tribunal member’s conclusions, one must first examine the level of discrimination which Master D. is likely to encounter if he is returned to Serbia. The available country of origin information uniformly painted a picture of pervasive discrimination against Roma children (I am including the Ashkali for this purpose) with regard to access to even basic education. As the US State Department report for 2008 found, fewer than 40% of Romani children attended primary school. Even in the case of those who attended school, it is plain that they were allowed to do so

only on sufferance and a climate of barely concealed contempt and hostility. A range of such reports attest to the fact that Roma children were often sent to the back of the class of educated what in amounts to segregated classrooms. A disproportionate number of Roma children were transferred to special schools, designed for children with special needs and which are quite unsuited for children who are not so intellectually or physically disadvantaged.”

“ Het staat dus vast dat deze jongen zelfs geen ernstig basisonderwijs zal krijgen bij terugkeer, zodat de vraag zich stelde:

20. “[...] whether official indifference to the entitlement of a member of a disadvantaged group to secure even en basic education con amount to persecution in this sense.”

In dit verband werd verwezen naar o.m. een beslissing van de Australische Rechtbank van 1995, die oordeelde dat het discriminatoir uitsluiten van de mogelijkheid van basisopleiding een ontkenning vormde van één van de fundamentele mensenrechten.

“ 23. Met verwijzing naar het handboek van Prof. Hathaway, The Law of Refugee Status, 1991, besloot het Hof dat het recht op onderwijs en vorming, zeker als het gaat over de basisschool, een fundamenteel recht is.

Hierbij verwees het Hof naar de eigen Ierse grondwet (in casu is er natuurlijk het art. 22bis en 24 van de Belgische Grondwet) maar ook naar:

- art. 2 Eerste Protocol van het EVRM;
- art. 14 van het Handvest der Grondrechten van de EU;
- art. 28 van het Kinderrechtenverdrag;

“ 25. Hierna besloot het Hof dat een dergelijke uitsluiting een ernstige schending inhoudt van de fundamentele mensenrechten, met verwijzing naar art. 9.1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het besluit was derhalve dat de graad van discriminatie in dat geval dermate was dat deze vorm van uitsluiting moest vallen onder de toepassing van de Ierse vluchtelingenwet (en derhalve van de Vluchtelingenconventie).

d. Toepassing op huidig dossier:

1. Alhoewel verzoekers afkomstig zijn van Kosovo hebben zij de Servische nationaliteit. Eerste verzoeker is Roma, tweede verzoekster Ashkali.

2. Zij hebben 4 kinderen, 1 kind dat geboren is in Duitsland en 3 kinderen die geboren zijn in België.

Hun leeftijd varieert van (de oudste) 6 jaar tot +/- (de jongste) 2 jaar.

De 4 kinderen komen dus onmiddellijk of binnen half lange termijn in aanmerking voor het volgen van het basisonderwijs dat in België trouwens een verplichting inhoudt. Zie attesten van schoolbezoek, van vroeger en nu onder st.6.

Het feit dat dit verplicht werd in België en ook gesanctioneerd wordt betekent dat ook de Belgische overheid – terecht trouwens – dit onderwijs als essentieel beschouwt.

3. Wat is de toestand van het onderwijssysteem in Servië t.a.v. Roma kinderen?

a) Het Serbia 2012 Progress Report van de E.C. stelt onder het hoofdstuk 26: Education and Culture, het volgende:

“Limited progress has been made in the field of education and training. [...]”

Er is wat vooruitgang gemaakt m.b.t. het verminderen van uitsluiting van gemarginaliseerde groepen, maar:

“However, implementation of educational reforms remains slow and the human and financial resources of the Ministry weak. [...]”

b) *Country Reports on Human Rights Practices for 2012 (US Department of State)* stelde op pag. 26:

“Roma, who constituted 2.1 percent of the population in the 2011 census, continued to be the most vulnerable minority community and were the targets of police violence, societal discrimination, and verbal and physical harassment. [...]”

Many Roma lived illegally in squatter settlements lacking basic services such as schools, medical care, water, and sewage facilities. According to UNICEF, Romani children were one-third less likely to live to their first birthday than other children and often faced difficulties in accessing health care. While the educational system provided nine years of free, mandatory schooling, including a year before elementary school, ethnic prejudice, cultural norms and economic hardship discouraged some Romani children, especially girls, from attending school.”

c) *Zeker nu Servië rijp wordt geacht om zijn kandidatuur voor toetreding tot de E.U. in te dienen, zal de Servische overheid nu en in de toekomst nog verder gedwongen worden meer efficiënte en adequate maatregelen te nemen t.o.v. minderheidsgroepen.*

Het is echter duidelijk dat hic et nunc en ook niet in een perspectief van 1 of 2 jaar, de bovenvermelde desastreuze scolaire en socio-economische toestand van Roma-mensen in Servië er beduidend op zal verbeteren.

*Bekijk : ERRC Report on Serbia van 2010, 2011 en 2012, onder het hoofdstuk “Access to education”
Bekijk ook : ERRC, Parallel Report concerning Serbia, to the Human Rights Council, session 21/1 – 1/2/13 (stuk 3.5):*

“Access to education for Romani children remains a huge barrier for Roma integration. The educational situation of Romani children is characterized by enrolment rates, high dropout rates and the misplacement of students in special schools and classes offering substandard education”

d) *Deze vaststelling vormt de meest belangrijke uitzonderlijke omstandigheid die het indienen van een aanvraag in België moet toelaten, doch ze gaat samen met andere chronische problemen in Servië , nl.:*

- *het probleem van de permanente discriminatie:*
- *“anti-roma violence and hate speech”*
- *“forced evictions”: zie infra*
- *“migration and asylum” : er is sprake van discriminatoire behandeling van Roma aan de grenzen bij binnenkomst en doorgang*

III.3. Andere uitzonderlijke omstandigheden werden reeds ingeroepen ter gelegenheid van vorige regularisatieverzoeken en zijn dus al verworpen geworden.

Gelet op bovenvermelde rechtspraak en de toepassing ervan op het dossier van verzoekers, dienen volgende omstandigheden herbekeken te worden in het licht daarvan:

- *De vaststelling dat verzoekers al heel wat integratie-inspanningen hebben geleverd, zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster (zie de lijst van inspanningen onder 4. en 5. in de inventaris)*
- *De scholing van de kinderen: hiervoor wordt verwezen naar de reeds meegedeelde attesten van lesbijkwoning van A, Al. en E. Het jongste kind Elh. gaat naar de peutertuin vanaf 7.1.2013.*
- *Ook het feit dat de familie van eerste verzoeker niet meer in Kosovo en Servië verblijft, maar in België gesetteld is, speelt uiteraard ook een rol. De familie van tweede verzoekster vertoeft deels in Duitsland.*
- *Er is al verwezen naar het feit dat het huis van de familie J. in Kosovo in brand is gestoken en dat deze familie hiervoor niet vergoed werd, alhoewel de vraag tot het bekomen van een schadevergoeding wel is gesteld.*

In dit verband is het noodzakelijk even te verwijzen naar de rapporten waarin staat dat de behuizing van Romagroepen in Servië ondermaats is en dat in bepaalde gevallen Romagroepen gedwongen moeten verhuizen (zie het rapport van het US Department of State 2012, op pag. 26:

“On April 26, authorities forcibly relocated 252 Romani families from the Belgrade suburb Bellville to container-settlements in Belgrade suburban communities [...]”

Het is dan ook onterecht dat verweerster blijft voorhouden dat de niet terugkeer naar Duitsland uitsluitend en alleen het gevolg is van de eigen keuze, waarvoor zij dus zelf aansprakelijk zijn.”

In het kader van de evaluatie van de toepassing van art. 9bis dient uiteraard door verweerster de mogelijke strijdigheid met nationale en internationale bepalingen of beginselen te worden onderzocht, zelfs al zou voormelde weigering om naar Duitsland terug te keren wel aan hen tegenwerpelijk zijn.

Een zelfde opmerking is trouwens evenzeer geldig voor wat betreft het weigeringsmotief m.b.t. het huis van de familie J. in Kosovo dat in brand werd gestoken (feit dat blijkbaar door verweerster als dusdanig niet wordt betwist, wat ook moeilijk zou geweest zijn gelet op de voorgelegde foto's en het reeds besproken attest van het Centrum voor Integratie en Cultuur van Roma uit Kosovo dd. 23/04/2013 alsook het krantenbericht dd. 02/08/1999).

Hier antwoordt verweerster naast de kwestie waar geargumenteed wordt dat verzoekers via IOM kunnen terugkeren naar Servië, want “deze organisatie beschikt immers over een Reïntegratiefonds”.

Blijkbaar is dit fonds ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens- genererende activiteiten en de bijstand kan derhalve bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, etc...

Verweerder concludeert dan:

“Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen behuizing zouden hebben (waarbij verwezen wordt naar het rapport van de US Department of State 2012, pag. 26) niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers ontkennen uiteraard niet dat er, in het kader van vrijwillige terugkeer, REAB programma's bestaan onder de verantwoordelijkheid van de Internationale Organisatie voor Migratie.

Deze programma's, die toch vooral financieel van aard zijn (zoals de toeslag van 700 €/persoon + een extra bedrag van 250 € bovenop een vliegtuigticket – zie stuk 6, Overzichtstabel bedragen vrijwillige terugkeer 2012 van Fedasil) kunnen absoluut niet verhinderen dat daarmee de torenhoge structurele problemen voor Romagroepen in Servië helemaal niet opgelost worden zoals:

- *Het grotendeels in gebreke blijven van het onderwijssysteem in Servië t.a.v. Roma-kinderen (Schending art.28 Kinderrechtenverdrag, art.2 Eerste Protocol EVRM en art.14 Handvest Grondrechten: het recht op onderwijs voor elk kind)*
- *De ondermaatse behuizing van Romagroepen in Servië (waarbij in sommige gevallen Romagroepen gedwongen moeten verhuizen): art.1 Eerste Protocol EVRM, het recht op ongestoord bezit van ieders eigendom*

De door verzoekers geciteerde rapporten bewijzen dit en maken aannemelijk dat – indien zij inderdaad naar Servië zouden terugkeren – zij een grote kans lopen de beschreven basisvoorzieningen te ontlopen. Verweerder ontkent blijkbaar deze realiteit zodat sprake is van een manifeste motiveringsfout. Waar verzoekers inriepen en bewijzen dat het familiehuis in Kosovo volledig werd vernield, werpt verweerder tegen dat zij dan maar beroep moeten doen op een reïntegratiefonds dat wat materiële steun zou verlenen bij terugkeer naar Servië...

Het arrest dd. 11/10/2011, gewezen door het Hoog Gerechtshof van Ierland, m.b.t. een jongen behorend tot de Ashkaligroep, heeft zich, naast de informatie uit het dossier zelf, bovendien ook gesteund op meer algemene rapporten van het UN Comité on the Rights of the Child, van het Progress Report van de EU en van het US State Department.

Dergelijke rapporten kunnen dus wel degelijk de beslissing mee beïnvloeden, moeten derhalve mee geëvalueerd worden en kunnen niet afgedaan worden als niet-relevant want niet op de casus toegespitst.

Trouwens, verzoekers hebben wel degelijk aangetoond dat hun situatie gelijkaardig is aan deze van de Ashkali-jongen, voor wie het arrest van het Hoog Gerechtshof van Ierland bedoeld was.

Samenvatting:

De uitzonderlijke omstandigheden werden uitvoerig toegelicht in het oorspronkelijke verzoek. Het is echter duidelijk dat verweerder, vanuit een onzorgvuldige en niet-pertinente motivering over de afkomst van beide verzoekers, de uitzonderlijke omstandigheden onvoldoende heeft onderzocht, zodat er mag gesproken worden van een manifeste motiveringsfout.

Verweerder antwoordt naast de kwestie wat betreft:

- *Het argument van de (niet betwiste) vernieling van het familiehuis in Servië: door te verwijzen naar het bestaan van een Reïntegratiefonds in België, via I.O.M., dat enkel een uiterst beperkte financiële bijdrage voorziet in geval van vrijwillige terugkeer of bijstand om een opleiding te volgen*
- *Het ontbreken van basisvoorzieningen voor Roma/Ashkali in Servië zowel inzake onderwijs aan kinderen als inzake huisvesting*
- *De casus van de Ashkali-jongen in Ierland, waar het Hoog Gerechtshof met zijn arrest van 11.10.2011, OOK gebruik maakte van rapporten van UN, EU en US State Dep. om tot zijn conclusie te komen, en dus niet enkel van de feitelijke gegevens van het dossier zelf.*

Nota met opmerkingen:

Verweerder antwoordt, naast de algemene bemerking over diens ruime beleidsvrijheid in zake art.9 bis

- *Dat het arrest van het Hoog Gerechtshof Ierland een asiëldossier betrof en niet een artikel 9bis*
- *Dat omstandig werd toegelicht waarom de scholing der kinderen geen buiteng.omst.is en bovendien het IVRK Verdrag niet een directe werking heeft, evenmin trouwens als het artikel 22bis Grondwet*

Repliek:

Verzoekers hebben niet beweerd dat verweerder nergens en op geen enkele manier de uitzonderlijk ingeroepen omstandigheden heeft beoordeeld, doch wel dat deze beoordeling onvoldoende is gebeurd en vanuit een verkeerd perspectief (het perspectief van het gebrek aan enig bewijs van de Roma of Ashkali afkomst).

Aldus werd inderdaad door verweerder ingegaan op:

- *Het arrest dd. 11/10/2011 van het Hoog Gerechtshof van Ierland*
- *Mogelijke schending van art. 22bis en 24 Grondwet en art. 28*
- *Art. 14 Handvest Grondrechten*
- *Het feit dat ze een gemengd koppel (zouden) zijn*
- *Het in brand gestoken zijn van het familiehuis in Kosovo*

- *Artikel 2 EVRM (recht op leven) dat echter niet door verzoekers werd ingeroepen, wel het artikel 2 Eerste Protocol EVRM (recht op onderwijs) dat aldus opnieuw, onzorgvuldigerwijs, aan de aandacht is ontsnapt*

Behalve voor wat betreft deze brandstichting – waar verweerder antwoordt met een verwijzing naar het in België bestaande Reïntegratiefonds – is nergens in de beslissing de beoordeling van de uitzonderlijke omstandigheden gebeurd vanuit de aanname dat verzoekers wel degelijk Roma en/of Ashkali zijn.

Als inderdaad deze afkomst niet zou vaststaan, quod non, dan zou vanuit de ruime beleidsvrijheid die verweerder in de materie heeft, het voor verzoekers moeilijker zijn een feitelijk herbeoordeling te vragen vanwege de Raad.”

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster betoogt dat zij van Ashkali-origine is en verzoeker van Roma afkomst. Verweerder motiveert ten onrechte dat hun beweerde afkomst niet is aangetoond. Zij verwijzen naar de inhoud van

hun aanvraag tot verblijfsmachtiging en de stukken gevoegd bij de voorgaande aanvragen tot verblijfsmachtiging.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag van 15 mei 2013 naar het stuk 2.4 verwijst “*attest Centrum van Roma 23.4.2013*” aan de hand van de welke zij hun Roma afkomst trachten aan te tonen. In het middel verwijzen verzoekers tevens naar de stukken in bijlage gevoegd bij vorige aanvragen tot verblijfsmachtiging. De Raad dient vooreerst op te merken dat verweerder de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet diende te beoordelen aan de hand van de elementen die verzoekers in hun aanvraag zelf aanbrachten. De verzoekende partij draagt de bewijslast om de bedoelde buitengewone omstandigheden aan te tonen. In de huidige aanvraag wordt gewezen naar hun gemengde afkomst Roma/Ashkali en naar stuk 2.4 in bijlage van het verzoekschrift. De verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat hun Roma afkomst niet is aangetoond in de aanvraag. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat hun Roma afkomst niet is aangetoond nu de voorgelegde ‘bewijzen’ beperkt blijven tot de beweringen in de aanvraag en de verwijzing naar één enkel stuk afkomstig van het centrum van Roma van 23 april 2013. Waar verzoekers thans stellen dat er tevens stukken in dat verband zijn bijgevoegd in voorgaande aanvragen kunnen zij niet verwachten dat verweerder met deze stukken rekening houdt bij de beoordeling van de huidige aanvraag omdat in de aanvraag van 15 mei 2013 geen enkele verwijzing naar die stukken is opgenomen.

Bovendien herhaalt de Raad dat verweerder *in casu* de door verzoekers opgeworpen buitengewone omstandigheden beoordeelt aan de hand van de elementen die verzoekers in hun aanvraag hebben aangebracht. Waar verzoekers hun Roma-afkomst aanhalen als basis van hun problemen motiveert verweerder in essentie het volgende: “*Betrokkenen vroegen op 05.12.2007 asiel aan in België. Aangezien Mr. J. als minderjarige samen met zijn ouders in Duitsland asiel heeft aangevraagd op 14.06.2004 en aangezien Mvr. N. in het bezit was van een verblijfsvergunning Duldung afgeleverd door de Duitse autoriteiten, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Duitsland. De Duitse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 17.03.2008 voor Mr. J. en op 20.02.2008 voor Mvr. N.. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.05.2008 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten.*

Betrokkenen verkozen echter niet terug te keren naar Duitsland om hun problemen daar uit te leggen en te laten onderzoeken. Het is dan ook betrokkene's persoonlijke keuze geweest om in België te blijven en hun problemen niet te laten onderzoeken” en “*Betrokkenen halen aan dat zij als gemengd koppel (mevrouw zou moslim zijn en meneer zou christelijk-orthodox zijn) geen contacten meer zouden hebben met de familie van mevrouw. Betrokkenen halen echter niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waarom de aanvraag niet kan ingediend worden in het land van herkomst. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.*” Verzoekers betwisten niet dat zij over een verblijfsvergunning beschikten in Duitsland en dat hun asielaanvraag werd afgewezen in het kader van de Dublin-akkoorden en na akkoord tot overname van verzoekers door de Duitse autoriteiten. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder, aangenomen dat hun gemengde afkomst voldoende zou zijn aangetoond, oordeelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, nu hun problemen gerelateerd aan hun afkomst dienden onderzocht te worden in Duitsland maar verzoekers verkozen in België te blijven.

Verzoekers betogen in het tweede onderdeel dat hun ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden tot op heden niet werden onderzocht omdat geen enkele Belgische overheid een beoordeling heeft gedaan of willen doen van de motieven om asiel aan te vragen, dan wel subsidiaire bescherming. Verzoekers kunnen “*niet anders dan via de aanvraag art.9bis Vreemdelingenwet hun motieven tot asiel dan wel subsidiaire bescherming toelichten*” vermits België zich niet beschouwt als het bevoegde en verantwoordelijke asielland. Verder verwijzen verzoekers naar de toestand van het onderwijsstelsel in Servië ten aanzien van Roma kinderen, aan de hand van citaten uit rapporten. Verzoekers menen ook dat de verwijzing naar het bestaan van een Reïntegratiefonds via IOM geen afdoende motivering is op de (niet betwiste) vernieling van het familiehuis in Servië. Verzoekers betogen bovendien dat basisvoorzieningen als onderwijs en huisvesting voor Roma/Ashkali ontbreken in Servië. Ten slotte verwijzen verzoekers ook uitvoerig naar een arrest van 11 oktober 2011 van het Hoog Gerechtshof betreffende een Ashkali-jongen in Ierland.

Verzoekers gaan met hun betoog voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat zij in België hun asielmotieven of motieven inzake de subsidiaire bescherming niet kunnen laten onderzoeken, nu België niet bevoegd is en het met toepassing van de Dublin-akkoorden onder de bevoegdheid van de Duitse autoriteiten valt. Verzoekers betwisten niet dat zij over een verblijfsvergunning beschikten in Duitsland

en niet over een verblijfsvergunning beschikken in België maar toch verkozen zij niet terug te keren naar Duitsland om hun problemen aldaar uit te leggen en te laten onderzoeken. Waar verzoekers zelf stellen dat zij via de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing artikel 9bis van de vreemdelingenwet haar asiel- en subsidiaire beschermingsmotieven willen toelichten, wijst de Raad erop dat het niet aan verweerder toekomt om deze motieven te onderzoeken en beoordelen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk waar verweerder het volgende motiveert *“Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten”* en *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkenen verwijzen wel naar de toestand van het onderwijssysteem in Servië via het Serbia 2012 Progress Report van de E.C., het Country Reports on Human Rights Practices for 2012, het ERRC Report on Serbia van 2010, 2011 en 2012, het ERRC Parallel Report Concerning Serbia, waarbij verwezen wordt naar de scolaire toestand van Roma-mensen in Servië; er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat zij van Roma origine zijn. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. Verder dient opgemerkt te worden, wat betreft de scholing van de kinderen, dat deze scholing geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook dient opgemerkt te worden dat enkel het oudste kind van betrokkenen, namelijk A. schoolplichtig is, gezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State dd 11.03.2003, nr 116.916)”* in de bestreden beslissing. Verzoekers weerleggen het motief niet door opnieuw te verwijzen naar de rapporten en de situatie in Servië voor Roma kinderen, en terwijl zij in kennis zijn gesteld van de beslissing dat deze problemen dienen onderzocht te worden door de bevoegde instanties in Duitsland. De Raad kan ook niet concluderen dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid door het argument van de schoollopende kinderen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid, nu verzoekers niet hebben aangetoond dat hun kinderen geen onderwijs kunnen krijgen in Servië en evenmin dat zij nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Servië niet voorhanden zou zijn. Deze stellingname van het bestuur is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Waar verzoekers opwerpen dat het familiehuis is verbrand, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder verwijst naar het Reïntegratiefonds van de IOM en dit opgeworpen element evenmin aanvaardt als buitengewone omstandigheid waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, nu dit fonds verzoekers kunnen bijstaan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten en bijgevolg huisvesting in Servië.

In wezen beperken verzoekers zich in het middel tot het bespreken van de in de bestreden beslissing gedane feitelijke vaststellingen en het geven van een eigen versie of verklaring er voor zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoekers maken derhalve met hun grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Wat de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maken verzoekers in het licht van hun betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maken zij een schending van de door hen aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

De aangevoerde schending van de beginselen en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt niet aangetoond. Verder laten verzoekers na uiteen te zetten op welke wijze artikel 74/11 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou worden geschonden zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN